

Sygn. akt **II AKa 88/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Brodniak (spr.)
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski SA Janusz Jaromin
Protokolant:	sekr. sądowy Emilia Biegańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Wiesławy Palejko

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2013 r. sprawy

K. G.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 11 lutego 2013 r., sygn. akt III K 121/12

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że podstawę prawną wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec K. G. uzupełnia o przepis art. 60 § 6 pkt 2 k.k.,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. Ł. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Sygn. akt II AKa 88/13

UZASADNIENIE

K. G. został oskarżony o to, że w dniu 02 października 2011 r. w B. na ul. (...), mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem, działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia R. G. trzykrotnie ugodził go nożem w czoło, twarz oraz klatkę piersiową w wyniku czego spowodował u pokrzywdzonego ranę: kluto-ciętą w okolicy czołowej lewej, ranę kluto-ciętą pod prawym okiem, ranę kluto ciętą klatki piersiowej w okolicy przymostkowej lewej z przecięciem chrząstki III żebra po stronie lewej, z uszkodzeniem mięszsu płuca lewego, ściany przedniej worka osierdziowego, przedniej ściany prawej komory serca,

przegrody i bocznej ściany lewej komory serca i ściany bocznej worka osierdziowego, powodującym masywny krwotok wewnętrzny i zewnętrzny, który skutkowało jego zgonem,

tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 kk

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 11 lutego 2013 r., wydanym w sprawie III K 121/12, K. G. uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu przestępstwa i za przestępstwo to, na podstawie art. 148 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 60 § 1 kk, stosując nadzwyczajne złagodzenie kary, wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 62 kk, Sąd Okręgowy orzekł, że karę pozbawienia wolności oskarżony winien odbywać w zakładzie karnym stosującym system terapeutyczny jej wykonania.

Na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 2 października 2011 r.

Nadto, Sąd Okręgowy rozstrzygnął o dowodach rzeczowych, o wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, a także o kosztach sądowych.

Apelację od wyroku wywiódł prokurator i zarzucił mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie przez Sąd błędnej oceny, iż fakt działania oskarżonego w stanie znacznie ograniczonej poczytalności w powiązaniu z wieloletnim konfliktem z bratem, w którym nie sposób wskazać oskarżonego jako jedyne winnego jego trwania, uzasadnia zastosowanie przez Sąd na podstawie art. 31 § 2 kk i art. 60 § 1 kk instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i w konsekwencji wymierzeniem mu na podstawie wymienionych przepisów kary 7 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości rozpatrywanego czynu zabronionego, a zwłaszcza determinacja sprawcy, zasługująca na szczególne potępienie motywacja oraz niskie pobudki, którymi kierował się popełniając zarzucany mu czyn zabroniony, znaczne natężenie w zachowaniu oskarżonego agresji wymierzonej w pokrzywdzonego oraz brutalny sposób działania, a ponadto istnienie szeregu okoliczności obciążających K. G., a mianowicie: negatywne następstwa rozpatrywanego czynu dla zdrowia i życia pokrzywdzonego, działanie w stanie znacznej nietrzeźwości, jego uprzedni naganny sposób życia przemawiają przeciwko zastosowaniu wskazanej instytucji.

- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 60 § 6 pkt 2 kpk poprzez jego niepowołanie w podstawie wymiaru kary orzeczonej wobec K. G. pomimo, iż przepis ten reguluje zasady wymiaru kary przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego jej złagodzenia.

Formułując te zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 23 maja 2013 r. prokurator cofnął apelację w zakresie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i jednocześnie zmodyfikował wniosek zawarty w apelacji postulując o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie podstawy prawnej wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego o przepis art. 60 § 6 pkt 2 kk.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja w zakresie ukształtowanym na rozprawie apelacyjnej jest zasadna.

Dokonując takiej jej oceny na wstępie wypada zauważyć, że Sąd Okręgowy, rozpoznający przedmiotową sprawę zgromadził wszystkie dostępne mu dowody, bezbłędnie je ocenił, a w oparciu o tę ocenę poczynił jak najbardziej prawidłowe ustalenia faktyczne. Poprawnie zakwalifikował również czyn przypisany oskarżonemu i na właściwym poziomie ukształtował wymierzoną mu karę. Niemniej jednak rację prokurator, że podstawa prawna ostatniego z wymienionych rozstrzygnięć powinna także zawierać, pominięty przez Sąd meriti, przepis art. 60 § 6 pkt 2 kk. Konieczność jego powołania jest bowiem oczywista a to dlatego, że ów przepis precyzuje granice wymiaru kary

pozbawienia wolności orzekanej z nadzwyczajnym jej złagodzeniem za tego rodzaju zbrodnię jak ta przypisana K. G.. A zatem, istnienie mankamentu dotyczącego podstawy prawnej wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego w konsekwencji zrodziło potrzebę modyfikacji tej, zaskarżonej przez apelującego części wyroku. Dokonując jej, Sąd odwoławczy uzupełnił więc wspomnianą podstawę prawną o wskazany wyżej przepis art. 60 § 6 pkt 2 kpk.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie wynagrodzenia z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym zapadło na podstawie § 2 ust. 3 i § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Kierując się względami słuszności Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.